ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 776	Κυριακὴ τοῦ Πάσχα (Ἰωάν. 1,1-17) 15 Ἀπριλίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Εἰς τὸ «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος»

«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸν ἦν ὁ Λόγος»
(Ἰωάν. 1,1)

ΕΟΡΤΗ ΕΟΡΤΩΝ καὶ πανήγυρις πανηγύρεων ἡ σημερινὴ ἡμέρα, ἀγαπητοί μου Χριστιανοί. Ἀνάλογο δὲ πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἑορτῆς εἶνε καὶ τὸ εὐαγγέλιο. Εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ τετάρτου Εὐαγγελίου, τοῦ Εὐαγγελίου ποὺ ἔγραψε ὁ Ἰωάννης, ὁ ἠγαπημένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου. Αὐτὸς τὸ βράδι τῆς Μεγάλης Πέμπτης ἀκούμπησε τὸ κεφάλι του στὸ στῆθος τοῦ Κυρίου, ἄκουσε τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, καὶ ἀπὸ κεῖ ὡς ἀπὸ ὠκεανὸν ἤντλησε τὰ μεγάλα ρεῖθρα τῆς διδασκαλίας.

Ἴλιγγος σὲ καταλαμβάνει. Ὁ ἀετὸς τῆς Πάτμου (ἔτσι ὀνομάζεται θεολογικῶς ὁ Ἰωάννης, διότι στὴν Πάτμο ἔγραψε τὸ Εὐαγγέλιο), φτάνει σὲ ὕψος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀνθρώπινη διάνοια· *«Ἐν ἀρχὴ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος»* (Ἰωάν. 1,1). Τί καταλάβατε, ἀγαπητοί μου; Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει, ὅτι οἱ ἀκροαταὶ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου πρέπει νὰ εἶνε ὄχι ἄνθρωποι ἀλλὰ ἄγγελοι. Μόνο ἄγγελοι τὸ καταλαβαίνουν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε ἄγγελοι διαρκῶς, τοὐλάχιστον ἂς γίνουμε γιὰ λίγες στιγμὲς ἐδῶ στὴν ἐκκλησία ποὺ λέμε· *«Οἱ τὰ χερουβὶμ μυστικῶς εἰκονίζοντες...»*. Τὴν ὥρα αὐτὴ ἂς ἀνεβοῦμε στὰ ὕψη τοῦ Εὐαγγελίου.

Δὲν εἴμεθα δυστυχῶς ἄξιοι νὰ τὸ ἀκούσουμε. Λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος· Θεέ μου, πῶς νὰ κηρύξω ἀπόψε; Πῶς νὰ ἑρμηνεύσω τὸ Εὐαγγέλιό σου, ὅταν ἡ ἁμαρτία μᾶς διέφθειρε μέχρι σημείου, ὥστε ὄχι ἄγγελοι δὲν εἴμεθα, ὄχι ἄνθρωποι δὲν εἴμεθα, ἀλλ' οὔτε κτήνη εἴμεθα; Ἀναφέρει καὶ μιὰ ἄλλη εἰκόνα· Ὅταν, λέει, ἔχῃς μιὰ λύρα, μιὰ κιθάρα, δὲν πᾶς μ' αὐτὴν νὰ παίξῃς σ' ἕνα κοπάδι ζῴων. Τί καταλαβαίνουν τὰ ζῷα; Ἔτσι καὶ ὁ ἀφώτιστος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τοὺς ἤχους τῆς ἐναρμονίου αὐτῆς λύρας ποὺ λέγεται ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου.

Ἄντε νὰ πᾶς τὴν ὥρα αὐτὴ στὶς ταβέρνες, στὰ κέντρα, σ' αὐτοὺς ποὺ ἐγκατέλειψαν τὴν ἱερὰ ἀκολουθία καὶ σὰν τὰ κοράκια πέσανε στὴ μαγειρίτσα καὶ τὶς ἄλλες τροφές, ἄντε νὰ πᾶς νὰ τοὺς διαβάσῃς τὸ Εὐαγγέλιο. Καμμία σημασία δὲν θὰ δώσουν. Δὲν ἔχουν ἰδέα τῶν ὑψίστων αὐτῶν ἐννοιῶν.

Πρέπει νὰ συντονίσουμε τὶς ψυχές μας, ἀγαπητοί μου. Ὅπως συντονίζεις τὸ ράδιο γιὰ νὰ συνδεθῇς μὲ τὸν ἄλφα ἢ βῆτα σταθμὸ ἢ ὅπως στὴν τηλεόρασι πιάνεις τὸ κανάλι, ἔτσι κ' ἐμεῖς πρέπει τώρα νὰ ρυθμίσουμε τὶς ψυχές μας στὰ κύματα τοῦ Ἰωάννου, στὸ κανάλι του.

* * *

Ποιό εἶνε τὸ θέμα του; Σήμερα ὁ Ἰωάννης πρῶτον φιλοσοφεῖ, δεύτερον θεολογεῖ, καὶ τρίτον χριστολογεῖ. Κέντρο δὲ τῆς οὐρανίου καὶ ἐμπνευσμένης σκέψεώς του εἶνε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄξων, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο κινοῦνται δίκην ἀστέρων ἀειλαμπῶν ὅλες οἱ ἰδέες, ἀγαπητοί μου.

Ὁ Χριστός. Τί εἶνε ὁ Χριστός;

Νὰ μιλήσω μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ Πλάτωνος; Σᾶς λέω λοιπόν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ *«ἐπέκεινα»*. Τί θὰ πῇ αὐτό; Ὁ *«ἐπέκεινα»* εἶνε, ἁπλούστερα, ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται πέρα τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χώρου: Ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι εἴμεθα κεκλεισμένοι μέσα στὸ χῶρο καὶ στὸ χρόνο. Κινούμεθα ἐντὸς περιωρισμένου χρόνου καὶ τόπου. Ζοῦμε σὲ μιὰ ὡρισμένη χρονικὴ περίοδο καὶ κινούμεθα σὲ ἕναν ὡρισμένο τόπο. Ἐκτὸς χρόνου καὶ ἐκτὸς χώρου εἶνε ἕνας καὶ μόνο· ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ κάποιο

χρόνο· γι' αὐτὸ λέγεται ἄχρονος. Ὁ Χριστὸς δὲν περιορίζεται σὲ ἕνα τόπο· γι' αὐτὸ λέγεται πανταχοῦ παρών. Μέγα μυστήριο. Νὰ τὸ κάνω λιανά; Ναί. Γιατὶ αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μας· ὄχι νὰ σᾶς θαμπώνουμε μὲ λόγια.

Λοιπὸν ἁπλούστερα. Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας ἂς πετάξουμε στὸ χρόνο μέσα στοὺς αἰῶνας. Μὲ ταχύτητα μεγάλη ἂς πᾶμε πολὺ βαθειά. Νὰ περάσουμε αἰῶνες καὶ χιλιετίες καὶ ποῦ νὰ φτάσουμε; Νὰ φτάσουμε σὲ μιὰ στιγμὴ —προσέξτε—, ποὺ ἐπάνω στὴ γῆ δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Αὐτὸ εἶνε καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Ἀποδεικνύεται, ὅτι κάποτε δὲν ὑπῆρχε ἄνθρωπος. Τώρα φτάσαμε τὰ 7.500 ἔτη ἀπὸ κτίσεως κόσμου. Ἀλλὰ ὑπῆρξε ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε.

Προχωροῦμε. Ὑπῆρξε ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε πανίς. Δὲν ὑπῆρχε ἕνα λουλουδάκι, ἕνα κρίνο, ἕνα τριαντάφυλλο, ἕνα δέντρο, μιὰ ἰτιά, ἕνας πλάτανος, ἕνα πεῦκο. Ὑπῆρξε ἐποχή, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν πτηνά, ἀηδόνια, χελιδόνια κ.λπ.. Ὑπῆρξε ἐποχή, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ποταμοί, λίμνες, θάλασσες κ.λπ.. Προχωρῆστε. Τί θὰ συναντήσετε; Θὰ φθάσουμε σὲ μιὰ ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχε ἥλιος. Κι αὐτὸ ἐπιστημονικῶς ἀποδεδειγμένο. Προχωροῦμε στὰ βάθη τῶν αἰώνων, μέσα στὸ χρόνο τοῦ παρελθόντος. Ὑπῆρξε ἐποχή, κατὰ τὴν ὁποία δὲν ὑπῆρχαν ἄστρα, τὰ ἑκατομμύρια καὶ δισεκατομμύρια ἄστρα. Προχωρῆστε ἀκόμα περισσότερο μέσα στὸ ἄπειρο. Θὰ βρῆτε μία ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχε οὔτε ὕλη. Ἡ ὕλη δὲν εἶνε αἰώνιος. Εἶνε ψευδὲς τὸ δόγμα περὶ αἰωνιότητος τῆς ὕλης. Δὲν ὑπῆρχε πάντοτε ὕλη.

Τί ὑπῆρχε, λοιπόν, τότε; Ὑπῆρχε ἡ ἁγία Τριάς! Ὦ Θεέ μου, ὦ ἁγία Τριάς, Πατὴρ Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, σῶσον ἡμᾶς, ἐλέησον ἡμᾶς καὶ φώτισον ἡμᾶς, νὰ ἐννοήσουμε τὰ μεγάλα αὐτὰ μυστήρια τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός, εἶνε ἐπέκεινα πάντων. Δὲν ὑπῆρξε, δὲν ὑπῆρξε ποτέ ἐποχή, ποὺ δὲν ὑπῆρχε Χριστός! Ἰδοὺ ἡ τεραστία διαφορά μας μὲ τοὺς αἱρετικούς. Γι' αὐτὸ ἀγωνίστηκε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καταπολεμῶν τὸν Ἄρειο. Αὐτὴ εἶνε ἡ διαφορά μας καὶ σήμερα μὲ τοὺς χιλιαστάς. Οἱ χιλιασταὶ παραδέχονται τὸ Χριστό· ἀλλὰ δὲν τὸν παραδέχονται πρὸ πάσης κτίσεως, *«πρὸ πάντων τῶν αἰώνων»* (Σύμβ. πίστ.), ἐπέκεινα πάντων. Αὐτὸ λοιπὸν λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο· *«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν»* (Ἰωάν. 1,1).

Τὸ δὲ σπουδαιότερο ποιό εἶνε; Ὅτι —προσέξτε— ὁ ἄχρονος εἰσῆλθε στὸν χρόνο καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου εἰσῆλθε στὸν χῶρο. Πῶς καὶ πότε ἔγινε αὐτό; Ὁ Θεός, ὁ Χριστός, φόρεσε σάρκα ἀνθρωπίνη καὶ περιπάτησε πάνω στὴ Γῆ.

Νὰ σᾶς δώσω μιὰ εἰκόνα καὶ τελειώνω. Πρὸ ἐτῶν ὁ κόσμος ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα, ὅταν ἔμαθε, ὅτι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι. Μεγάλο πρᾶγμα. Ἀλλ' ἐγὼ σᾶς λέω κάτι ἄλλο σπουδαιότερο· καὶ ἂν δὲν τὸ θαυμάσετε, δὲν εἶστε Χριστιανοί. Θαυμάζετε, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πάτησε στὸ φεγγάρι; Θαυμάστε λοιπὸν τώρα ἕνα ἄλλο γεγονός· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπάτησε πάνω στὴ Γῆ! Τὰ πατήματά του εἶνε ἐδῶ, στὴ Γαλιλαία, στὴ λίμνη τῆς Τιβεριάδος, στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ κ.λπ.. Φόρεσε ἀνθρώπινη σάρκα. Καὶ ὁ ἄχρονος Θεὸς ἔγινε ἐν χρόνῳ. Καὶ ὁ ἐκτὸς χώρου εὑρέθη σὲ ὡρισμένο τόπο. Ἔζησε ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δίδαξε.

Καὶ εἶνε Θεός, Θεὸς ἀληθινός! Ἀποδείξεις; Ἂν μπορῇς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἄλλο τόσο μπορεῖς νὰ μετρήσῃς τὶς ἀποδείξεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. Τὸ ἀποδεικνύει ἡ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, ὁ ἄσπιλος βίος του· τὸ ἀποδεικνύει ἡ σταύρωσις καὶ ἡ τριήμερος ταφή του.

Τὴν θεότητα ὅμως τοῦ Χριστοῦ βεβαιώνει προπαντὸς ἡ ἀνάστασί του, τὸ τρισμέγιστο τοῦτο γεγονός. Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ἀλλὰ ἀνέστη αὐτεξουσίως καὶ *«ὤφθη»* (=φανερώθηκε) στοὺς μαθητάς (Πράξ. 13,31), καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας. Γι' αὐτὸ ἀκοῦμε σήμερα τὸν Ἰωάννη νὰ λέῃ· *«Καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος»* (ἔ.ἀ).

Ἡ ἱστορία 20 αἰώνων μαρτυρεῖ, ὅτι εἶνε ὁ Θεός. Μέσα στὶς κατακόμβες ὑπάρχει γραμμένη μία λέξις. Οἱ μάρτυρες θυσιαζόμενοι ἔγραφαν ἐπάνω στὶς πλάκες μὲ τὸ αἷμα τους στὰ λατινικά· *«BIBIT»* (*VIVIT*). Τὸ δὲ *«BIBIT»* στὴν ἑλληνικὴ θὰ πῇ *«ΖΗ»*. Ζῇ· δὲν εἶνε ὅπως οἱ ἄλλοι. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος πέθανε, ὁ Καῖσαρ πέθανε, ὁ Λένιν πέθανε, ὁ Μὰρξ πέθανε, οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι πέθαναν. Ἡ δική μας θρησκεία εἶνε ἡ μόνη ποὺ ἔχει ἀρχηγὸ μὴ θνητὸ ἀλλὰ ἀθάνατο. Ὁ Μωάμεθ ἦταν θνητός· τολμοῦν οἱ Τοῦρκοι νὰ ποῦν ὅτι ζῇ; Ὁ Ζωροάστρης θνητός, ὁ Βούδδας θνητός, ὅλοι οἱ ἄλλοι θνητοί. Ἐνῷ ἐμᾶς ὁ δικός μας Θεὸς ζῇ.

* * *

Ἔχουμε ζωντανὸ Θεό. Ζῇ. Ζῇ καὶ βασιλεύει, εἰς πεῖσμα τῶν ἀθέων, τῶν ὑλιστῶν καὶ τῶν δαιμόνων. Ζῇ καὶ βασιλεύει. Γι' αὐτὸ ἀπόψε λατρεύουμε καὶ δοξάζουμε τὸν *«Χριστόν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν»*· *«ὅν, παῖδες, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας»*.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις: ναὸς Ἁγίου Παντελεήμονος Φλωρίνης 14-4-1974. Καταγραφὴ καὶ συντήρησις: 15-4-2001.